

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 16 stycznia 2017 roku powód (...) SA V. (...) w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego T. K. kwoty 1.646,38 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zwrot kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie pozwu wskazał, iż w dniu 23 grudnia 2014 roku dokonał wypłaty na rzecz pozwanego odszkodowania w związku ze szkodą z dnia 25 listopada 2014 roku w wysokości 1.646,38 złotych. Pozwany zawarł z powodem umowę ubezpieczenia potwierdzoną polisą nr (...), niemniej jednak na dzień powstania szkody pozwany nie posiadał ważnej ochrony ubezpieczenia ryzyka Autocasco.

Mając to na względzie, wypłacone pozwanemu odszkodowanie nie było zasadne i na podstawie art. 405 kc w zw. z art. 410 kc winno zostać zwrócone.

(pozew k. 2-4)

Nakazem zapłaty z dnia 6.06.2017 r. wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt I Nc 479/17 orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty k. 20)

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany T. K. wniósł o oddalenie roszczenia powoda w całości, wskazując, iż uiścił ratę składki na ubezpieczenie w kwocie 215 złotych.

(sprzeciw k. 23-24)

W odpowiedzi na sprzeciw powód podniósł, iż podtrzymuje stanowisko wyrażone w pozwie.

(replika na sprzeciw k. 38).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 grudnia 2013 roku powód InterRisk V. (...) zawarły z pozwanym T. K. umowę ubezpieczenia AC samochodu N. (...) o nr rej. (...) stanowiącego własność T. K., ustalając płatność składki na dwie raty.

Pierwsza w wysokości 280 złotych płatna do dnia 7.01.2014 r., druga w wysokości 250 złotych płatna do dnia 29 czerwca 2014 roku.

Pozwany opłacił pierwszą ratę składki w terminie.

Następnie po rozmowie telefonicznej z agentem ubezpieczeniowym, który zadzwonił, aby przypomnieć o płatności drugiej raty, podając telefonicznie jej wysokość i numer konta bankowego, na które pozwany ma dokonać wpłaty, pozwany, będący wówczas zagranicą, przekazał te dane żonie i w dniu 18 marca 2014 roku dokonała ona płatności składki w kwocie 215 złotych na konto wskazane przez agenta ubezpieczeniowego, jednakże składka ta nie została odnotowana przez ubezpieczyciela, gdyż wpłata nastąpiła na inne konto niż wskazane w umowie ubezpieczenia.

W dniu 26 listopada 2014 roku w K. na parkingu przed PoloMarket doszło do uszkodzenia pojazdu pozwanego. Z uwagi na nieustalenie sprawcy pozwany zgłosił szkodę w pojeździe z tytułu AC.

W toku prowadzonego postępowania likwidacyjnego powód uznał szkodę i pismem z dnia 22.12.2014 r. przyznał pozwanemu odszkodowanie w kwocie 1.646,37 złotych. W dniu 18 lipca 2016 roku powód skierował do pozwanego ostateczne przedprocesowe wezwanie do zwrotu wypłaconego odszkodowania, w którym wskazał, iż na dzień szkody

pozwany nie posiadał ważnej ochrony ubezpieczenia ryzyka Autocasco z uwagi na brak opłacenia drugiej raty składki i wypłacone świadczenie w kwocie 1.646,38 złotych jest niezasadne.

W § 13 ust. 2 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia Autocasco wskazano, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu zawartej umowy ubezpieczenia rozpoczyna się od dnia wskazanego w umowie jako początek ochrony ubezpieczeniowej (okresu ubezpieczenia) jednak nie wcześniej niż od dnia następnego po opłaceniu składki lub pierwszej raty składki, chyba że umówiono się inaczej. Ponadto w ust. 3 pkt 4 OWU wskazano, że odpowiedzialność ubezpieczyciela ustaje z dniem bezskutecznego upływu 7 dniowego terminu (liczonego od dnia doręczenia) wyznaczonego w wezwaniu do zapłaty raty składki skierowanym do Ubezpieczyciela od Ubezpieczającego w przypadku nieopłacenia kolejnej raty składki w terminie ustalonym w umowie ubezpieczenia.

Brak wpłaty raty składki w kwocie 250 złotych nie spowodował wystosowania przez powoda do pozwanego ponaglenia do jej zapłaty określonego w § 13 ust. 3 pkt 4 OWU.

Pozwany wraz z żoną ze swoich środków własnych przeznaczonych na bieżące utrzymanie pokryli koszty naprawy samochodu, nie czekając na wypłatę odszkodowania, gdyż samochód był im niezbędny i jak najszybciej chcieli wrócić do korzystania z niego. Kwota poniesionego z tego tytułu wydatku, pokrywała się z wypłaconym przez ubezpieczyciela odszkodowaniem.

Pieniądze uzyskane z odszkodowania przez pozwanego i jego żonę zostały przeznaczone na bieżące wydatki, koszty bieżącego utrzymania, na żywność, środki chemiczne itp. Nie poczynili z tego tytułu żadnych oszczędności i nie dokonali zakupu za te pieniądze żadnego trwałego przedmiotu.

(dowody: - ostateczne przedprocesowe wezwanie do

zapłaty k. 8,

- operat szkody komunikacyjnej k, 9,
- uznanie szkody z dnia 22.12.2014 r. k. 10,
- polisa seria KM-D/P nr (...) k. 11
- oświadczenie o zwrotnym przeniesieniu prawa własności k. 12,
- zgłoszenie szkody k. 12v-13,
- nakaz zapłaty k. 20,
- sprzeciw od nakazu zapłaty k. 23-24,
- dowód nadania z dnia 10.08.2016 r. k. 25,
- dowód wpłaty z dnia 18.03.2014 r. k. 26,
- reklamacja k. 27,
- odpowiedź na sprzeciw k. 38,
- ogólne warunki ubezpieczenia k. 44-53,
- protokół rozprawy z dnia 24.01.2018 r. k. 54-57,
- zeznania pozwanego T. K. w charakterze strony k. 56 w zw. 54-55,

- zeznania świadka B. K. (1) k. 55-56).

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd oparł się na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym w postaci dokumentów prywatnych złożonych przez strony. Sąd nie znalazł z urzędu podstaw do ich podważania i uznał je za wiarygodne. Nadto, ustalając okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia zawisłej sprawy, Sąd dopuścił dowód z zeznań świadka B. K. (1) oraz powoda przesłuchanego w charakterze strony.

Sąd dał wiarę w całości zeznaniom pozwanego T. K. złożonym w charakterze strony w odniesieniu do okoliczności wpłaty drugiej raty składki, nie otrzymania ponaglenia do jej zapłaty oraz poniesionych kosztów naprawy.

Zdaniem sądu, zeznania te znajdują oparcie w pozostałym materiale dowodowym zaoferowanym przez tę stronę, tworząc z nim spójną całość.

Sąd dał również wiarę w całości zeznaniom świadka B. K. (1), nie znajdując podstaw do ich zakwestionowania. Zeznania te są spójne, logiczne, pozostają w zgodzie z innymi dowodami uznanymi przez sąd za wiarygodne. Co prawda sąd miał na uwadze, iż świadek jest osobą najbliższą stronie, dlatego oceniał jej z dużą dozą ostrożności, uznając je za wiarygodne wobec braku w nich jakichkolwiek sprzeczności wewnętrznych, jak również z pozostałym materiałem dowodowym.

Mając na uwadze powyższy stan faktyczny stwierdzić należy, iż kwestia sporna między stroną powodową i pozwaną sprowadza się do odmiennej oceny obowiązywania w dacie zdarzenia umowy Polisy seria KM-D/P nr (...).

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią przepisu art. 805 § 1 kc - przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. W myśl zaś art. 805 § 1 pkt 1 kpc – świadczenie ubezpieczyciela przy ubezpieczeniu majątkowym polega w szczególności na zapłacie kreślonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Według art. 814 § 3 kc, który stanowi, że w razie opłacania składki w ratach niezapłacenie w terminie kolejnej raty składki może powodować ustanie odpowiedzialności ubezpieczyciela, tylko wtedy, gdy skutek taki przewidywała umowa lub ogólne warunki ubezpieczenia, a ubezpieczyciel po upływie terminu wezwał ubezpieczającego do zapłaty z zagrożeniem, że brak zapłaty w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania spowoduje ustanie odpowiedzialności.

W niniejszej sprawie strony łączyła umowa – polisa seria KM-D/P nr (...) potwierdzająca zawarcie ubezpieczenia AC, NWW. Składka ubezpieczenia w łącznej kwocie 530 złotych została rozłożona na dwie raty. Pierwsza rata w kwocie 280 złotych z płatnością do dnia 7 stycznia 2014 roku oraz druga rata w kwocie 250 złotych z płatnością do dnia 29 czerwca 2014 roku.

W § 13 ust. 2 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia Autocasco wskazano, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu zawartej umowy ubezpieczenia rozpoczyna się od dnia wskazanego w umowie jako początek ochrony ubezpieczeniowej (okresu ubezpieczenia) jednak nie wcześniej niż o dnia następnego po opłaceniu składki lub pierwszej raty składki, chyba że umówiono się inaczej. Ponadto w ust. 3 pkt 4 OWU wskazano, że odpowiedzialność ubezpieczyciela ustaje z dniem bezskutecznego upływu 7 dniowego terminu (liczonego od dnia doręczenia) wyznaczonego w wezwaniu do zapłaty raty składki skierowanym do Ubezpieczyciela od Ubezpieczającego w przypadku nieopłacenia kolejnej raty składki w terminie ustalonym w umowie ubezpieczenia.

W zawieszłej sprawie pozwany T. K. uiszczył pierwszą składkę za ubezpieczenie z tytułu polisy seria KM-D/P nr (...) w kwocie 280 złotych, natomiast druga nie została opłacona. Powód pomimo tego jako ubezpieczyciel nie wezwał do jej uiszczenia.

Mając to na uwadze, w dniu 26 listopada 2014 roku, gdy doszło do powstania szkody i została ona zgłoszona ubezpieczycielowi, umowa ubezpieczenia posiadała ważną ochronę ubezpieczenia ryzyka Autocasco. Tak też ocenił sytuację powód, wypłacając odszkodowanie pozwanemu.

Jak wynika z treści art. 405 k. c., kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. Natomiast w myśl art. 410 k.c. przepisy dotyczące bezpodstawnego wzbogacenia stosuje się w szczególności do świadczenia nienależnego, które zachodzi, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

Natomiast zgodnie z art. 409 k.c. obowiązek wydania korzyści lub zwrotu jej wartości wygasa, jeżeli ten, kto korzyść uzyskał, zużył ją lub utracił w taki sposób, że nie jest już wzbogacony, chyba że wyzbywając się korzyści lub zużywając ją powinien był liczyć się z obowiązkiem zwrotu.

Z przedstawionych rozważań jednoznacznie wynika, że świadczenie wypłacone pozwanemu nie było świadczeniem nienależnym i pozwany nie miał podstaw do przypuszczenia, że będzie musiał je zwrócić. Wskazane przepisy o wzbogaceniu nie mają więc zastosowania do niniejszej sprawy.

Na marginesie należy wskazać, że z materiału zgromadzonego w sprawie nie wynika, by pozwany T. K. się wzbogacił z tytułu wypłaty odszkodowania, tym bardziej, że kwota 1.646,38 złotych nie jest kwotą wygórowaną i została przeznaczona przez pozwanego na wydatki bieżące, nie dokonał z tego tytułu żadnych oszczędności.

Sąd nie podzielił zatem stanowiska powoda, który dowodził, że wypłacone pozwanemu odszkodowanie w związku ze szkodą z dnia 26 listopada 2014 r. w kwocie 1.646,38 zł było świadczeniem nienależnym, a pozwany zobowiązany jest do jego zwrotu z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia.

W ocenie Sądu, nie zachodzą okoliczności, które przemawiałyby za uwzględnieniem stanowiska powoda.

Wobec powyższych stwierdzeń, a także mając na uwadze, iż obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc), Sąd ocenił, iż roszczenie powoda o zwrot odszkodowania wypłaconego pozwanemu w dniu 23 grudnia 2014 roku nie jest uzasadnione i nie zachodzą przesłanki do jego uwzględnienia.

Mając na uwadze powyższe, na mocy art. 805 kc, art. 405 kc w zw. z art. 410 kc a contrario Sąd orzekł, jak w punkcie I sentencji wyroku, oddalając powództwo.

Jednocześnie przepis art. 108 §1 kpc nakazuje Sądowi rozstrzygać o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji.

Zgodnie z treścią art. 98 kc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

W niniejszej sprawie pozwany był reprezentowany przez fachowego pełnomocnika – radcę prawnego, dla którego stawka minimalnego wynagrodzenia w myśl § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, przy wartości przedmiotu sporu powyżej 1.500 zł do 5.000 zł, wynosi 900 złotych, oraz poniósł koszt związany z opłatą skarbową w kwocie 17,00 zł, należną w związku z czynnością

udzielenia pełnomocnictwa, ustalona na podstawie części IV załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 225, poz. 1635 z późn. zm.).

Mając więc na uwadze powyższe, Sąd na mocy art. 108 §1 kpc w zw. z art. 98 kpc orzekł, jak w punkcie II wyroku zasądzając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 917 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

ZARZĄDZENIE

1. odnot. w rep. C i kontrolce uzasadnie ń

2. odpis doręczyć zgodnie z wnioskiem

3. z wpływem lub za 14 dni

K.,